
KATECHUMEN (3) *sb m*

-t- (2), -th- (1).

a jasne; teksty nie oznaczają é; pierwsze e prawdopodobnie jasne (tak w katechizm).

pl N katechumeni (2). ◇ D katechumen(o)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) – XVII w.

Człowiek przygotowujący się do przyjęcia sakramentu chrztu [catechumenos dicitur nondum initiatus, sed qui adhuc inbuitur elementis religionis – ten, którego jeszcze w wierze krześcijańskiej nauczają Mącz 40d; catechumenus – gruntu się uczący wyznania wiary Calep; chrztu czekający – catechumenus Cn] (3) : Kátechumeni/ to iest ci którzy fię do Chrztu ś. gotuią/ iednego páfterzá y wiárę máią/ ále chrztu ś. nie máią SkarJedn 42.

Szeregi: »katechumen, to jest nowy chrześcijanin« (1): Káthechumenom/ to iest nowym Chrześcijanom/ którzy ácz iuż w Chrystuśá wierzą/ ále iefzcze nie fą okrzczeni/ nie zwierza fię Pan Iefus WujNT 310.

»katechumen albo ogłoszony« (1): troiácy fą ludzie/ którzy fię zowiąc Chrześciány/ w kościelney fpołeczności y w iednym cieie Chryśtuśowym nie fą/ Kátechumeni álbo ogłoszeni/ Heretycy á odłzczepieńcy. SkarJedn 42.

AL